

Szabó Attila MI KETTEN, ÉN MEG ÉN

Sötét szobádban üldögélsz,
engedsz a fojtó kényszereknek,
örömet keresni a konyhába mész,
szalámit vágsz vajás kenyérszeletre.

Magányod átítat,
mint céklalé az inged.
Felvehetsz másikat,
kérhetsz online cateringet,
dombornyomású folttisztogatót.

Várod, szóljon már a csengő.
Kitartó mormogásod néha megpihen.
Az egész, így ez a kép, szájalmas, esendő,
nem vár rád senki sem.

Gondolkodsz könnyű elmúláson,
szemedből reflektor vakít,
száguldasz az emnulláson,
felvennél végre valakit.

Az este közben elszökött, itt hagyott magadra.
Rágatlanul, akár az ostya, íze még a szájpaplásodon.
Kopott mackófelsőben kiülsz a napra,
a földön érvek hemperegnek: ma mégsem változom.

Várom a következő estét,
következő napunk,
a színesre pingált balszerencsét,
s mindennap kissé egymásba halunk.

kép | flickr.com